

MEVLİD-İ NEBİ; Hz. MUHAMMED (S.A.V.)'İN DOĞUMU (VAAZ):

Dünyanın şahit olduğu en büyük hadiselerden biri, Resul-i Ekrem'in doğumuyla dünyayı şereflendirmesidir. Çünkü inkâr ve cehalet içinde boğulan insanlığa doğru yolu gösterecek, ahlâkın en güzelini beşeriyete öğretecek Allah'ın Elçisi dünyaya gelmiştir. Esasen her türlü değer ölçüsünü yitirmiş, inkâr ve ahlâksızlık bataklığına saplanmış olan insanlık o kurtarıcının gelmesini bekliyordu. İşte her Mevlid Kandilinde, o kutlu hadisenin, o kutlu doğumun yıldönümünü idrak ediyoruz.

Bütün insanlığa kurtarıcı, kâinata nur ve hidayet sunucu olarak gönderilen Hz. Muhammed (s.a.v.), insanlığa yüce Allah'ın bir lütfüdür.

O'nun hayatı, en ince noktalarına kadar bilinmektedir.

O'nu ta Hz. Âdem'den beri bekleyen insanlık, dünyaya gelişini de kuşak, kuşak takip ediyordu.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in hayatının her safhası gün ışığı gibi aydınlıktır. Bilinmeyen, aydınlanmayan hiçbir yılı, hiçbir günü olmadığı gibi, bilinmeyen bir yönü de bulunmamaktadır.

O'nun özellikleri her mukaddes kitapta yazılmış, her peygamber tarafından ümmetine tanıtılmıştır. Her Peygamber, O'nu anlatmıştır. Her Nebi ve Resûller O'nun ümmetinden olmayı arzulamışlardır.

Hız. Muhammed (s.a.v.), geleceği bilinen ve beklenen tek peygamberdir. Daha gönderilmeden önce bile O'nun adına dualar ediliyordu.

O'nun İslam'dan önceki ve sonraki ahlâkı her türlü takdirin üstündedir. Yetimlik, fakirlik ve kimsesizliğine rağmen eli ve dili tertemiz olarak bir gençlik hayatı sürmüştür. Cahiliye adet ve geleneklerinden oldukça uzak yaşadı. Putperestler arasında yaşıyordu, ama dürüstlüğüne noksanlık getirecek hiçbir hareketi görülmedi. Çobanlık yaptı, amcası Ebu Talib'le Şam'a kadar gitti, Hız. Hatice (r.anha) ile ortaklık yaptı. Bütün işlerinde emin, sadık ve iffetli idi. Çevresindekilerin güvenini kazanmıştı. Kavminin puta tapanlarını kınıyordu. Bu yüzden çevresindeki putperestlerden hoşlanmıyordu. Kendisine peygamberlik gelmeden önce çoğu zaman yalnız kalmayı tercih ediyordu. O sürekli Allah'ın kudret ve hâkimiyetini tefekkür ediyordu. İnsanların bu derece dalâlette olmalarına çok üzülyordu ve en çok gittiği yer, Mekke yakınındaki Hıra Mağarasıydı.

Fahr-i kâinat efendimiz doğmadan önce, bütün âlem, manevi yönden müthiş bir zulmet karanlıkları içinde idi. İnsanlar hudutsuz derecede azgınlaşmışlar, Allah tarafından gönderilen dinler unutulmuş, ilahi hükümlerin yerini, insan kafasından çıkan fikirler ve düşünceler almıştı. Sadece insanlar değil, bütün mahlûkat, zalim insanların vahşet ve zulmünden iyice bunalmıştı.

Yeryüzünde bulunan bütün milletler Allah-u Teâlâ'yı unutmüş, huzurun, saadet ve sevincin kaynağı olan Tevhid İnancı ortadan kalkmıştı. Küfür fırtınası, kalplerden imanı söküp atmış, insanlar putlara tapar olmuşlardı. İsrail oğulları birbirlerine düşmüş, Hz. Musa'nın getirdiği din unutulmuş, Tevrat bozulmuştu. Hz. İsa'nın getirdiği hakiki din de bozularak, din ile hiç bir alâkası kalmamıştı.

Allah-u Teâlâ'ya inanan ve putlardan uzak duran, Hz. İbrahim'in dinine bağlı **"Hanifler"** de vardı. Peygamber efendimizin babası Abdullah, dedesi Abdülmuttalib, annesi Âmine ve bazı kimseler, bu din üzere idiler. Hanifler'den başka bütün gruplar batıl yolda olup, büyük bir zulmet ve karanlık içinde idiler.

Papazlar istedikleri gibi değiştirdikleri İncil'in aslı bozulmuş, Allah kelamı olmaktan çıkmıştı. Mısır'da bozulmuş **Tevrat**'ın hükmü, Bizans'ta yeni değiştirilmiş **Hıristiyanlık** vardı. İran'da ateşe tapılıyor, ateşperestlerin ateşi bin senedir söndürülmüyordu. Çin'de **Konfüçyüsizm**, Hindistan'da **Budizm** gibi uydurma dinler hüküm sürüyordu. Arabistan'ın insanları da karanlık içinde idiler. Yeryüzünün merkezi olan mübarek Mekke'de küfür sel gibi akıyordu. Beytullah'ın içine, **lat, uzza ve menat** gibi yüzlerce put doldurulmuştu. Zulüm son haddine varmış bulunuyor, ahlâksızlık iftihar vesilesi sayılıyordu. Netice itibariyle o zamanın insanları arasında şefkat, merhamet, iyilik ve adalet gibi güzel hasletler yok olmuş gibiydi.

Hayatın gayesi, yaratılışın manası silinmiş, yok olmuştu. Her şey manasız başıboşluk ve hüznün örtülerine bürünmüştü. Ruhlar bir şey bekliyor, bir nurun zulmet perdesini yırtmasını içten içe hissediyordu.

O vahşet devrinde kâinat ufkundan bir güneş doğdu. Bu güneş âhirzaman Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) idi. Tarihin seyrini, hayatın akışını değiştiren bu eşsiz olay, dünyayı yerinden sarsan değişimlerin en büyüğü idi.

İşte insanlığın akıl ve kalbinde düğümlenen **"Necisin, Nereden geliyorsun, Nereye gidiyorsun?"** sorularını, düğümlerini çözüp kâinatın Sahibini ilân ve ispat edecek bir zatın teşrifi sadece insanların ruh ve kalbinde değil, diğer varlıklarda, hatta cansız eşyada bile yansımaları bulacaktı.

Kâinat, hürmet ve haşyet içinde efendisini beklemekte idi. Her varlık, kendisine mahsus diliyle, hâl ve hareketiyle bu emsalsiz insana **"Hoş Geldin"** demek üzere sevinç içinde hazır durumda idi.

Tarih Milâdî 571, Nisan ayının yirmisi... Fil Vak'asından elli veya elli beş gece sonra. Kamerî aylardan Rebî'ul Evvel ayının on ikinci gecesiydi. Mekke'de mütevaziy bir ev, günlerden Pazartesi, vakit; vakitlerin sultanı, seher vaktiydi.

Bu mütevazı evde ve bu eşsiz vakitte muazzam ve eşsiz bir hâdise vuku buldu; Kâinatın Efendisi Hz. Muhammed (s.a.v.) dünyaya gözlerini açtı.

Bu göz açışla birlikte âlem, sanki birden elem ve matemini unutarak s rura gark oldu. Karanlıklar anında nurla yırtılıverdi. Kâinat sevinç ve heyecan içinde adeta,

"Doğdu ol saatte, ol Sultan-ı D n

N ra gark oldu sem v t   zem n" diye haykırdı. [1]

Yahudi ileri gelenleri ve  limleri kitaplarında daha önce rastladıkları işaret ve m jdelerin açığa çıktığını gördüler. Kimsenin haberi olmadan en önce onlar bu müjdeyi verdiler. O gece Yahudi  limleri gökyüzüne bakıp **"Bu yıldızın doğduğu gece Ahmed doğmuştur."** dediler. [2]

Bir Yahudi  leri geleni Mekke'de Peygamberimizin doğduğu gece, i lerinde **Hi am** ve **Velid bin Mu ire, Utbe bin Rabia** gibi Kureyş ileri gelenlerinin bulunduğu bir toplantıda;

-"Bu gece sizlerden birinin çocuğu oldu mu?" diye sordu.

-"Bilmiyoruz" diye cevap verdiler. Yahudi,

-"Vallahi sizin bu ihmalinizden i reniyorum! "Bakın, ey Kureyş topluluğu, size ne söylüyorum, iyi dinleyin. Bu gece, bu ümmetin en son peygamberi Ahmed doğdu. Eğer yanlı ım varsa, Filistin'in kudsiyetini inkâr etmiş olayım. Evet, onun iki k re i arasında kırmızımtırak, üzerinde tüyler bulunan bir ben var" dedi.

Toplantıda bulunanlar Yahudi'nin sözünden hayrete düştüler ve dağıldılar. Her birisi evlerine döndüğünde bu durumu ev halkına anlattılar. **"Bu gece Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'ın bir oğlu doğdu. Adını Muhammed koydular."** haberini aldılar.

Ertesi gün Yahudi'ye vardılar:

-"Bahsettiğın çocuğın bizim aramızda dünyaya geldiğini duydun mu?" dediler. Yahudi,

-"Onun doğumu benim size haber verdiğimden önce midir, sonra mıdır?" dedi. Onlar,

-"Öncedir ve ismi Ahmed'dir" dediler. Yahudi, **"Beni ona götürün"** dedi.

Yahudi ile beraber kalkıp **Hz. Âmine**'nin evine gittiler, içeri girdiler. Peygamberimizi Yahudi'nin yanına çıkardılar. Yahudi Peygamberimizin sırtındaki beni görünce, üzerine baygınlık geldi, fenalaştı. Kendine gelip ayıldığı sırada,

"Ne oldu sana, yazıklar olsun" dediler. Yahudi,

"Artık İsrail oğullarından peygamberlik gitti. Ellerinden kitap da gitti. Artık Yahudi âlimlerinin kıymet ve itibarları da kalmadı. Araplar peygamberleriyle kurtuluşa ereceklerdir. Ey Kureyş topluluğı, ferahladınız mı? Vallahi size, doğudan batıya kadar ulaşacak bir güç, kuvvet ve bir üstünlük verilecektir" dedi. [3]

Yeryüzünde hiçbir anneyle nasip olmayan eşsiz şerefe mazhar kılınan Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in annesi Hz. Âmine, o mes'ud âni şöyle anlatır:

"Hamileliğimin altıncı ayında bir gece rüyâda karşıma bir zât çıkıp dedi ki: 'Yâ Âmine! Bil ki, sen âlemlerin hayrına hamilesin. Doğurunca ismini Muhammed koy ve halini hiç kimseye açma!' derken doğum zamanı gelmişti. Kayınbabam Abdülmuttalib Kâbe'yi tavafa gitmişti. Evdeydim, birden kulağıma müthiş bir ses geldi. Korkudan eriyecek gibi oldum. Bir de ne göreyim? Bir beyaz kuş peydahlanıp yanıma geldi ve kanadıyla arkamı sıvazladı. O andan itibaren bende korku, kaygı adına hiçbir şey kalmadı. Yanıma bir göz attım. Bana bir ak kâse içinde şerbet sunuyorlar. Kâseyi dikip içer içmez, beni bir nur (denizi) sardı. Ve Muhammed dünyaya geldi... [4]

Yine kendisinden çıkan bir nurun aydınlığında bütün doğuyu ve batıyı, **Şam** ve **Busra** saray ve çarşılarını, hattâ **Busra**'daki develerin uzanan boyunlarını gördüğünü Abdülmüttalib'e anlatmıştı. [5]

* Kâinatın Efendisi dünyaya teşrif buyurdıkları sırada, annesinin yanında **Abdurrahman bin Avf**'ın annesi **Şifâ Hâtun** ile **Osman bin Ebu'1-Âs**'ın annesi **Fâtıma Hâtun** da vardı. **Ebelik vazifesinde bulunan** ve Allah Rasûl'ünün nur bedenlerini yeryüzünde ilk olarak görme şerefine eren **Abdurrahman bin Avf (r.a)**'ın annesi **Şifâ Hâtun** o andaki müşâhedesini şöyle anlatır:

"Allah'ın Resûlü doğdukları zaman ben oradaydım. Hemen yetiştim. Kulağıma bir ses geldi: *'Allah'ın rahmeti Onun üzerine olsun.'* Maşrik ile mağrib arası nurla doldu. Hattâ Rûm diyarının bazı saraylarını gördüm. Sonra Allah Resûlünü kucağıma alıp emzirmeye başladım. Üzerime öyle bir hâl geldi ki, vücudum titremeye başladı ve gözlerim karardı. Yavrucağı gözden kaybettim. Bir ses, *'Nereye gitti?'* diye sordu. *'Doğuya götürdüler'* diye cevap verildi.

Bu sözler hiç zihnimden çıkmadı. O zamana kadar ki, Allah Resûlü peygamberliğini ilân eder etmez hemen koştum ve ilk Müslümanlarla beraber îmân dâiresine girdim." [6]

* Kâinatın Efendisi dünyaya teşrif buyurdukları sırada, Hz. Âmine'nin yanında bulunan **Osman bin Ebu'1-Âs** (r.a.)'ın annesi **Fâtıma Hâtun**'un gördükleri de şöyle:

"O gece evin içi nurla doldu, yıldızların sanki üzerimize dökülecekmiş gibi sarktıklarını gördük." [7]

Peygamber Efendimizin bir başka hususiyeti, dünyaya sünnetli ve göbeği kesilmiş olarak gelmiş olmasıydı. [8]

Sırtında, iki kürek kemiği arasında, tam kalbinin hizasında Nebîlik mührü **"Hâtem-i Nübüvvet"** bulunuyordu. Üzerleri tüylü, kabarık, kırmızımtırak inci gibi benlerin bir araya gelmesinden meydana gelmiş ve keklik yumurtası büyüklüğündeydi.

Bu mühür, Resûl-i Ekrem Efendimizin beklenen son peygamber olduğunun bir alâmeti idi.

Ashabdan **Sâib bin Yezid**, Resûl-i Ekrem Efendimizin "**Nübüvvet Mührü**" ile ilgili olarak şöyle der:

"Çocukluğumda, teyzem beni Nebiyy-i Ekrem (s.a.v.)'in yanına götürüp, 'Yâ Resûlellah, şu yeğenimin ayağında ıztırabı var' dedi. Resûlüllah eliyle başımı sıvazlayıp, bana duâ etti. Sonra abdest aldı. Sonra arkasında durdum ve iki omuzu arasında çadının koca düğmeleri (yahut keklik yumurtası) gibi olan Hatem-i Nübüvveti gördüm." [9]

*** Hazret-i Ali (r.a.) de Resûl-i Ekremi tarif ve tavsif ederken, "İki küreği arası enli, kendisinin peygamberlerin sonuncusu olduğu kürekleri arasındaki Peygamberlik Hâteminden belliydi."** der. [10]

*** Peygamberimiz doğarken, çocukların yere düştükleri gibi düşmeyip ellerini yere dayamış başını semaya kaldırmış olarak doğdu.** [11]

*** Peygamber Efendimizin doğumu anında annesine yardım eden halası **Safiyye Hâtun** gördüklerini şöyle anlatmıştır;**

"Muhammed (s.a.v.) doğduğu sırada, her tarafı bir nur kapladı. Doğunca mübarek başını kaldırıp, açık bir dil ile: "La İlahe İllallah, İnni Resulullah" yani "Allah'tan başka ibadete layık

bir ilah yok, Ben Allah'ın Resuluyum", dedi. O'nu yıkamak istediğimizde, "Biz onu yıkanmış olarak gönderdik." denildi. Doğduğu zaman göbeği kesilmiş ve sünnet edilmiş görüldü.

Doğunca secde etti. Secdede iken hafifçe bir şeyler söylüyordu. Mübarek ağzına kulağımı yaklaştırdım, "Ümmetim, ümmetim" diyordu.

*Kureyş kabilesinin reislerinden olan sevgili peygamberimizin dedesi **Abdulmuttalip** anlatıyor:

"Muhammed'in doğduğu gece Kâbe'yi tavaf ediyordum. Bütün putlar yere düştü en büyükleri olan hübel putu yüz üstü bir taşın üzerine düşmüştü. Bir sesin Amine Muhammed'i doğurdu dediğini işittim safa tepesine çıktım bir gürültü vardı sanki bütün kuşlar ve hayvanlar Mekke'ye toplanmışlardı.

Gece yarısı idi Kâbe sanki makamı İbrahim'e doğru secde ediyordu; Allahu ekber Allahu ekber tekbir sesleriyle beni müşriklerin pisliklerinden cahiliyet zamanının kötülüklerinden temizlediler diye sesler geliyordu.

Sonra Amine'nin evine gittim, kapı kilitli idi, kapıyı çalıp açın dedim. İçerden Âmine Muhammed doğdu dedi getir göreyim dedim hayır izin yok, birisi gelip çocuğu üç güne kadar kimseye göstermeyeceksin dedi, diye cevap verdi.

Torunumu görmek istedim ve içeri zorla girmek için kılıcımı çektim bunun üzerine karşıma elinde kılıçla yüzü örtülü biri çıkıverdi ey

Abdulmuttalip geri dön dedi çünkü torununu melekler ziyaret ediyor dedi, titremeye başladım, bu hali, bu hadiseyi üç gün kimseye anlatamadım, zira dilim tutulmuştu” dedi.

Hız Peygamber dünyaya gelince Abdulmuttalip bu müjdeye çok sevinip Mekke halkına üç gün ziyafet verdi. [12]

Evet, bu ulvî anı dile getiren Mevlid'in yazarı Süleyman Çelebi bütün bu hakikatleri şu beytiyle şiirleştirmiştir:

**"Hem Muhammed gelmesi oldu yakın
Çok alâmetler belirdi gelmedin"**

Hazreti Muhammed (s.a.v.) Miladi 571'de, Rebî'ul Evvel ayının 12. gecesı sabaha karşı Mekke'nin doğusunda bulunan **"Hâşimoğulları Mahallesi"**nde, Safa tepesi yakınında babasından kendisine miras kalan bir evde doğdu. [13]

Dünyayı şereflendiren iki Cihan Serverinin üzerini o günün bir âdeti olarak bir çanakla kapattılar.

Araplara göre o zaman, gece doğan çocuğun üzerine bir çanak koymak ve gündüz olmadan ona bakmamak âdetti. Fakat bir de baktılar ki. Peygamber Efendimizin üzerine konulan çanak yarılarak ikiye ayrılmış, Efendimiz gözlerini gökyüzüne dikmiş, başparmağını emiyordu. [14]

Evet, bu işaret her türlü küfrün, zulmün, şirkin ve her türlü batıl inanç ve âdetlerin parçalanıp yok olması, imanın, nurun ve hidayetin kâinatı aydınlatması için gönderilmiş bir Peygamber idi.

-Aynı gece Kâbe’de tapılmakta olan *lat, uzza ve menat* gibi cansız putların çoğunun baş aşağı devrildiği görüldü.

-Aynı gece İran Kisra’sının MEDAYİN’deki sarayının beşik gibi sallanıp on dört balkonunun parçalanıp yerlere düştüğü ve burçlarının yıkıldığı öğrenildi.

-Mukaddes sayılan SAVA gölünün suyu çekilerek kuruduğu görüldü.

-Bin senedir yakılan ve söndürülmeyen Mecusilerin yani ateşe tapanların yanan ateşi aniden sönüverdiği müşahede edildi.

-ŞAM tarafında bin yıldan beri kuru bir vadi olan ve suyu akmayan SEMAVE nehri dolup taşarak akmaya başladığı müşahede edildi.

-Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimizin doğduğu geceden itibaren şeytan ve cinlerin gayb haberlerini öğrenmeleri için semaya çıkmaları yasaklandı. Böylelikle kâhinlere, sihirbazlara gaybi hadiselerden haber veremez oldular.

Bütün bunlar işaret ve alâmettir ki, yeni dünyaya gelen zat ateşe tapmayı, puta tapmayı kaldırıp, Fars saltanatını parçalayarak Allah’ın izni olmadan kutsal tanınan şeylerin kutsallığını ortadan kaldıracaktır. [15]

Yüce milletimiz tarihi geçmişinde uzun yıllardan bu yana Peygamberimizin doğumunu büyük bir coşku ile kutlamıştır. Bütün bu merasimlerde peygamberimiz

anılmış ve onun her yönüyle anlatılmasına gayret gösterilmiştir.

Bizler; iyiyi kötüden ayırt etmeyi, birbirimizi sevmeyi, paylaşmayı, yardımlaşmayı, ahlâkın güzelliklerini, dürüstlüğü, doğruluğu, erdemli bir davranışı, hoşgörünün en mükemmeli, insana saygının en yücesini, şefkat ve merhametin sınır tanımayan boyutunu, adaletin en güzel tatbikatını, kısaca her şeyin en iyisini ve en güzelini, o Rahmet Peygamberinin tebliğ, tavsiye ve uygulamalarından öğrendik. Hayatımızı anlamlı kılan değerlerimizi, dünya ve ahret dengesini, insan onuruna uyan yaşama sanatını bizlere hep o gösterdi.

Doğan oğlumuz **Ahmet, Mehmet, Mustafa**; kızımıza **Gül, Güldane, Gülser, Gülseren veya Güllü** ismini, ona sevgimizin bir nişanesi olarak biz verdik. Bahçemize, evimizdeki saksımıza rengârenk gülleri ona olan muhabbetimizden dolayı diktik. Yüreğimizin sesini gözyaşı ile ıslattığımız sayfalara mısra mısra Na't olarak döktük.

Onu anlatıyor diye sevincimizde ve hüznümüzde mevlid merasimleri tertipleyip, şefaati umarak bu duygularımızı paylaştık. Sınırdaki nöbet tutan askerimize, vatan için şehâdet şerbetini içmeye hazır erimize **"Mehmetçik"** adını biz verdik. Evet, bütün bunları biz yaptık. Bu hasletimizle Millet olarak birlikte sevindik, birlikte ağladık.

Milletimizin ordusuna, adeta Hz. Muhammed (s.a.v.) gözüyle bakılmasından dolayı **"Küçük ve sevimli Muhammed"** manasına gelen **"Mehmetçik"**

ismini biz verdik. Mehmetçüğimizin mensup olduğu askerlik mesleği ile icra ettiği görev ve hizmetin önemini vurgulamak için de, askerlik ocağına **“Peygamber Ocağı”** dedik.

O Yüce Peygamber (s.a.v.) bizi hayat verecek şeylere çağırmıştı. O bize sevgi ve barış dini olan İslam'ı tebliğ etmişti. Bir cahiliye toplumundan medeni bir millet oluşturma nın sırlarını o bize öğretmişti. İnsanların birbirini göz kırpmadan boğazladığı bir dönemde barış içerisinde yaşam anın yollarını insanlığa o sunmuştu. Birbirine düşman olan kabileleri kardeş yapmış, yüreklere çöreklenmiş kin ve nefret tohumlarının yerine sevgi ve hoşgörü duygularını o ekm işti. Ah günümüz insanlığı bunu bir anlayabilse... Bu anlayışa ne kadr da çok ihtiyacımız var...

Sonuç olarak; her Mevlit Kandilinde ve Kutlu Doğum Haftası etkinliklerinde alacağımız mesajlar onu anmak; insanlığa sunduğu ilahi mesajı benimsemek, gösterdiği nurlu yoldan gitmek, her işimizde kendisini örnek almak, sünnetine uygun olarak yaşamamız olmalıdır.

Aksi halde mevlid kandilinin ve Kutlu Doğum Haftası etkinliklerinin bir anlamı olmaz. Çünkü O'nun dünyaya gelmesiyle karanlıklar aydınlanmış, Arabistan çöllerinde yaşayanlar O'nun kurduğu medeniyet sayesinde medeni milletlere üstat ve rehber olmuşlardır.

O'nun getirdiği dinin terbiyesiyle çobanlar devletin üst mevkilerine kadar yükselmiş, sayısız adalet örnekleri göstermişlerdir.

Çünkü İslam dininin girdiği her yerde medeniyetler kuruldu, ilahi adalet dağıtıldı, insanlığa insanlık ve hürriyet öğretildi. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in risaleti, insanlık için adeta bir reçete oldu. Çünkü ilahi nur o risaletteydi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in doğum yıldönümünün cennet vatanımızın huzur ve mutluluğuna, necip milletimizin birlik ve beraberliğine, bütün insanlığın hidayetine, Müslümanların da onun ahlâk ve yaşantısına yönelmesine vesile olmasını Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyorum.

21.09.2023

Kaynakça :

- [1] (Salih Suruç, Kâinatın Efendisi Peygamberimizin Hayatı, Nesil Yayınları:1/56),
- [2] (İbn-i Sa'd, Tabakat,1:60),
- [3] (İbn-i Sa'd, Tabakat,1:162-163),
- [4] (Kastalanî, Mevâhibü'l-Ledünniye:1/21),
- [5] (İbni Hişam, Sîre: 1/166; İbni Sa'd, Tabakât: 1/102; Taberî: 2/125; Salih Suruç, Kainatın Efendisi Peygamberimizin Hayatı, Nesil Yayınları: 1/56-57),
- [6] (Kastalanî, Mevâhibü'l-Ledünniye: 1/22),
- [7] (Kadı İyaz, Şifâ:1/267),
- [8] (Rivâyet edildiğine göre ilk insan ve ilk peygamber Hazret-i Âdem de (a.s) sünnetli olarak dünyaya gelmişti. Yine kaynaklar, peygamberlerden Şit, İdrîs, Nûh, Mûsa, Süleyman, Şuayb, Yahya ve Hûd (Aleyhimüsselâm) Hâzerâtının da dünyaya sünnetli olarak geldiklerini kaydederler.),
- [9] (Buhârî, 1/48; Müslim, 7/86),
- [10] (Salih Suruç, Kainatın Efendisi Peygamberimizin Hayatı, Nesil Yayınları: 1/57-59),
- [11] (Astec İslam Tarihi.),
- [12] (Taberî Tarihi, 2:125; İbn-i Sa'd, Tabakat, 1:102),
- [13] (İrfan Yücel, Peygamberimizin Hayatı, Diyanet Yayınları),
- [14] (İbn-i Sa'd, Tabakat, 1: 102),
- [15] (Bediüzzaman, Mektûbat, s:161,162).